

Лола у весільній подорожі
Ізабель Абеді

Пригоди Лоли #6

Весілля в бронжилетах для таємних агентів? Гламурне весілля в замку й екзотичний медовий місяць для всесвітньо відомих поп-зірок? Нема питань! Лола Лавкісс – найкращий у світі організатор весіль. Для кожної пари вона готує зовсім особливу урочистість, сповнену сюрпризів. Але, звісно, тільки ночами і в уяві. Тому що насправді Лола дуже хоче дочекатися весілля своїх батьків. Мама та папай вирішили обвінчатися в Бразилії. Аж тут виникають такі проблеми, яких Лола ну ніяк не могла собі уявити...

Ізабель Абеді

Лола у весільній подорожі

Книга 6

Для моєї німецько-бразильської родини, включаючи вою Едіт і чіо Фердинандо.

Для Міри, яка подарувала Лолі голос.

І для Прийянки, чие ім'я означає «любов».

1.

Я наймаю бункер і чую дещо дивне

Кажуть, що весілля – найпрекрасніший день у житті. Але це тільки половина правди.

Друга половина звучить так: весілля може бути небезпечним для життя. Особливо для життя нареченої.

Достатньо однієї невеличкої помилки, щоб навіки занапастити щасливий шлюб. Ви просто не повірите, скільки таких помилок можна скоїти всього за один весільний день!

Почнімо просто з нижньої білизни. Наречена має вдягти її задом наперед, щоб заморочити злих духів. А якщо вони не заплутаються, то перетворять першу шлюбну ніч на справжнє пекло.

Весільна сукня приховує в собі в чотири рази більше небезпек. По-перше, вона не може бути блакитною. По-друге, її можна вдягати тільки в день весілля. По-третє, нареченому не можна бачити сукню до весілля. По-четверте, наречений не можна шити весільну сукню самій, інакше вона пролле стільки ж сліз, скільки зробила стібків. Перли теж означають сльози, саме тому наречений у жодному разі не можна вдягати перлове намисто, навіть якщо воно зроблене з тих перлинок, які роздають у нашій «Перлині півдня», – а вони ж, як відомо, у звичайні дні приносять щастя. А ще наречена має покласти в одну тужельку монетку, щоб у них із чоловіком ніколи не було проблем із грошми. Інакше її дітям доведеться ходити в школу босоніж, тому що батьки не зможуть купити їм навіть подертих черевиків, і їсти черствий хліб, запиваючи його водою. Особисто мені здається, що краще нехай ноги мерзнуть, ніж у животі бурчить від голоду.

Якщо наречена в день весілля подивиться в дзеркало занадто рано, теж може трапитися жахливе лихо. Наприклад, вони з чоловіком не матимуть дітей. Вона стане безплідною, як кажуть тямущі люди.

Ось вона яка, друга половина правди.

Але тепер усі, хто бажає одружитися, можуть зітхнути з полегшенням: для того, щоб весілля пройшло бездоганно, треба просто звернутися до Лоли Лавкісс.

Я – організатор весіль.

Мої глибокі знання та добре продумані плани допоможуть зробити цей найпрекрасніший день у житті справді чудовим і незабутнім святом. Я не тільки допоможу молодят не накоїти жахливих помилок, але й сама про все подбаю: виберу церкву, організую врочисту частину, запрошу гостей і допоможу спланувати казковий медовий місяць.

У мене багато знаменитих клієнтів із усіх кінців світу. Я організовувала весілля поп-зірок і знаменитих журналістів, кіноакторів і захисників тварин, і, звісно ж, секретних агентів.

Одного разу вночі я саме влаштовувала весілля російського шпигуна й американської шпигунки. Вони мали заручитися в ході виконання найнебезпечнішої та найскладнішої місії. До того ж весілля мало відбуватися в обстановці глибокої секретності, щоб гостей не перестріляли вороги. Але особливо уважно треба було стежити, щоб не трапилося ніяких помилок, інакше найщасливіший день цієї пари міг перетворитися на криваву бійню.

Тому я орендувала підземний бункер у Гонолулу й доставила туди все, що потрібно для вінчання та прийому гостей. На запрошеннях було написано паролі. Гості мали назвати його, і тільки тоді озброєний охоронець пропустив би їх до бункера. Для повної безпеки я приготувала для всіх присутніх бронежилети й перевірила височезний весільний торт за допомогою спеціального пристрою для просвічування весільних тортів. Тільки так я могла впевнитися в тому, що ніякої атомної бомби в торті немає.

По закінченні свята я відправила молодят на своєму суперкосмічному експресі для

подорожей Всесвітом на планету кохання Венеру, де вони мали весело й безтурботно провести медовий місяць. І щойно щасливі молодята загубилися в космічному просторі, як усі гості загукали: «Хай живе організатор весіль Лола Лавкісс!» А я у відповідь відчайдушно заволатала «Ой-ой-ой!», тому що п'ять гострих голок устромилися у великий палець моєї ноги. Спочатку я вирішила, що на мене напали вороги, але потім придивилася, помітила хвіст Білосніжки, що зрадливо тремтів, і, зітхнувши, повернулася до дійсності.

Напевно, мені нічого не треба вам пояснювати, але так уже завжди буває. Тому повторюю: щоразу, коли я не можу заснути, я уявляю, ким би я могла стати, якби не була собою. Ось уже три тижні поспіль я уявляю себе організатором весіль.

Насправді я Лола Фелозо – дочка мами та папая, внучка бабусі й дідуса, небога тітоньки Лізбет, подруга Алекса з Парижа, найкраща подруга своєї найкращої подруги Фло й хазяйка Білосніжки – чорної кішечки, яка переплутала мій палець зі своєю іграшковою мишкою.

– І зовсім не смішно, – пробурчала я і скося глянула на будильник. Двадцять хвилин на дванадцяту. Найпрекрасніший день у моєму житті наближається з кожною хвилиною.

Ні, тільки не подумайте, що я збираюся заміж. Я, звісна річ, закохана, але мені всього лише десять, а відтак я ще занадто молода, щоб, як то мовиться, «одружитися». Замість цього одружуються найближчі та найдорожчі для мене люди. А саме – так-так! – мої батьки.

Усе почнеться за сім годин десять хвилин. Щоправда, це буде ще не весілля, а від'їзд в аеропорт.

Тому що спочатку ми летимо до Бразилії, на батьківщину папая. Мої батьки хочуть одружитися саме там, вони вже давно про це домовилися. І це набагато краще, ніж весілля в підземному бункері або в суперкосмічному експресі для подорожей Всесвітом, або навіть на Венері.

Нарешті я зможу познайомитися із бразильською половиною моєї родини: бабусею Єлизаветою та рідними сестрами папая, в яких усі імена починаються на букву «М». Одна з них, тітка Мема, нещодавно відкрила власний мотель. Це щось на кшталт готелю. Він розташований у Сан-Паулу, на маленькому острові Морро. Папай стверджує, що це одне з найчарівніших місць у Бразилії.

Папай іще минулого тижня розіслав запрошення всім бразильським гостям. Одне було для бабусі й моїх сімох тітоньок із родинами. Я прикрасила всі картки червоними сердечками й темно-фіолетовими відбитками губ і побризкала конверти улюбленими маминими парфумами. Ми запланували весілля на наступні вихідні в Бразилії. Але в списку запрошених були й гості з Німеччини: моя подруга Фло та її мама Пенелопа вирішили виїхати у відпустку разом із нами. Крім того, з нами летіла тітонька Лізбет.

Це були гарні новини.

Погана новина – маман Алекса знову сказала «нон». Маман – французьке слово, воно означає «мама» і вимовляється так, начебто у вас чомусь закладено ніс. Ну, а «нон» французькою означає «ні». Це означає, що Алекс не зможе полетіти до Бразилії, тому що має ходити до школи у Франції.

Невеликою розрадою для мене була проміжна посадка в Парижі. Там живе Алекс, і він обіцяв, що приїде в аеропорт, щоб побути зі мною хоч трохи.

– Краще чверть години, ніж узагалі нічого, – сказала я Білосніжці, яка знову зручно вмонтилася на моїй ковдрі. – Як гадаєш?

Кішечка позіхнула, а я зітхнула, тому що сон геть відлетів. Планувати чиесь весілля сьогодні мені не хотілося. А найбільше хотілося переконатися, що мама та папай уже зібрали все, що може знадобитися для весільної подорожі.

Я прокралася до передпокою, де вже стояли три валізи. Велика жовта – це моя. Я впакувала її ще п'ять днів тому.

Папай іще не повернувся з «Перлини півдня», де вони з дідусем обговорювали всі важливі моменти на наступний тиждень. Уперше від дня відкриття папай залишає ресторан так надовго. Але це пусте, тому що половина ресторану належить дідусеві. А Пенелопі, котра, як і раніше, працює в нас офіціанткою, теж знайшли заміну.

У бабусиній книгарні, на жаль, заміни їй не знайшлося. Тому бабуса теж спочатку сказала «ні», коли тітонька Лізбет побажала летіти до Бразилії без неї.

– Вікі та Фабіо влаштують іще одне весілля в Гамбурзі, – сказала вона своїй молодшій доньці. – Тоді ти теж зможеш узяти в ньому участь і розкидатимеш квіти, скільки тобі заманеться!

Але тут тітка кинулася на підлогу, замотила кулачками по долівці й заверещала, як поросся.

Говорити як слід моя тітка ще не вміє, але верещати вона може просто геніально, особливо якщо хоче чогось домогтися. Зазвичай тітку Лізбет можна чимось відволікти й заспокоїти, але цього разу про це не могло бути й мови. Тітка верещала так, немов ішлося про життя або смерть. Із боку можна було подумати, що увімкнули на повну потужність пожежну сирену. Обличчя малої почервоніло, потім стало фіолетовим, а потім – синім. Тітка почала махати руками й задихатися. Вона хапала повітря ротом, а на видиху верещала, і робила це дедалі швидше.

Бабуса від переляку сплотніла, як весільна сукня. Я теж злякалася. А що коли й справді можна вмерти від вереску?

На щастя, про це я так і не дізналася. Бабуса трусонула свою дочку за плечі й вигукнула:

– Лізбет, ти чуєш мене? Я кажу – так! Так, ти можеш їхати до Бразилії!!!

Тітонька одразу облишила верещати, і питання було остаточно вирішене.

Напевно, думала я, пробираючись босоніж до передпокою, варто було б зателефонувати Алексу й пояснити йому, як можна умовити маман. Хоча, з огляду на її характер, вона, мабуть, ліпше дозволила б йому вмерти, ніж сказала б «так» замість «ні».

Аж тут я почула стурбований голос бабусі. Він долинав із кухні.

– Обіцяй мені, що добре наглядатимеш за Лізбет! Особливо в Сальвадорі й на пляжі, і поруч із кіньми, і там, де бігають на волі всілякі там мавпи...

– Мамо, – заспокоїла її моя мама, – у мене самої колись була маленька донечка. Вже якось я впораюся з трирічною дитиною.

Бабуся нічого не відповіла, тільки зітхнула. Я вже хотіла була зайти до кухні й нагадати, що там будемо ще й ми із Фло, а відтак тітонька Лізбет не залишиться без нагляду, але тут бабуся запитала:

– А ти? Я через ці переживання все забула. Ти була вчора у Франца?

– Так, – відповіла мама.

– І що? – бабусин голос затремтів. – Кажи ж бо, Вікі!

– Так, – підтвердив мамин голос.

Не знаю, що мене стривожило. Им'я Франц, якого я ніколи раніше в нашому домі не чула, чи тремтіння в голосі бабусі, а може, те, як мама двічі вимовила «так». Неголосно і нібито... з побоюванням, або що. Таке враження, що її «так» зависло в повітрі, а потім настала тиша. Щодо цієї тиші було незрозуміло, гарна вона чи погана.

Мені стало ніяково. Я б, може, і притулилася вухом до кухонних дверей, щоб дізнатися, чим закінчиться ця розмова. Але раптом я згадала, як уже одного разу підслуховувала, стоячи босоніж у передпокої. Уночі перед моїм десятим днем народження. Тільки в кухні тоді були дідусь із папаямом. Вони хвилювалися за «Перлину півдня», тому що в нас не було грошей і тижнів за два ресторан довелося б закривати.

Не хотілося б мені зараз почути щось подібне.

Власне, мені взагалі нічого не хотілося ні чути, ані знати.

Я хотіла радіти весіллю моїх батьків, першому в своєму житті польоту через океан, моїм бразильським родичам, коням і мавпам, пересадці в Парижі, – словом, усім майбутнім п'яти тижням канікул. Тому я затулила вуха долонями й навшпиньках пробігла до своєї кімнати.

Білосніжка усе ще сиділа на ліжку, а коли я залізла під ковдру, моя маленька кішечка нявкнула.

– Я скучатиму без тебе, – шепнула я. – Але Вівіан Балібар за тобою догляне.

Я обережно простягнула руку до кішки. Вівіан Балібар – наша сусідка. Кілька тижнів поспіль вона була єдиною людиною, якій вдавалося погладити мою кішку.

Але тепер Білосніжка й мені довіряла. Вона тицьнулася мені в руку своїм холодним носом, потім умостилася до мене на живіт і почала тихенько муркотіти.

Під ці заспокійливі звуки я й заснула.

2.

Жахливий крик і диво дивне

Уранці, рівно о пів на шосту, мене розбудив сердитий голос бабусі.

– Ні, ні й іще раз ні! – долинало з передпокою. – Це мое останнє слово!

– Так! – вистрілило, немов із гармати. – Так, так, так! Рашки Азилі!

Бабуся застогнала й гукнула до мами:

– Вона не хоче нічого залишати!

Я розсміялася й вистрибнула з постелі.

«Азилі» – так моя тітка називає Бразилію, а «рашки» – це м'які іграшкові звірятка. Їх у неї – півзоопарку. Місяців зо два тому вона наполягла, щоб її улюбленців віднесли до дитячого садка у чорній валізці. Тепер ця валізка стояла в нас у передпокої, поряд із іншою, такою ж самою, але більшою, на якій я під наглядом тітки зробила наліпку «Ібсель Пек».

– Не знаю, чи зможемо ми взяти все це, – папай заклопотано насупився.

Зрештою ми змогли.

За три години ми помахали руками бабусі й дідусеві й пройшли через стійку паспортного контролю до літака. Моя тітка витягла з валізи три «рашки» і заявила, що візьме їх із собою до салону. Це були безрогий носоріг, усміхнений телепузик і білий ведмідь, забруднений варенням.

– Рашки вікно, Опа каю! – твердо сказала тітка Лізбет Пенелопі, коли ми підійшли до наших місць.

Ми зайшли до салону літака першими, і стюардеса притримала мене за плече, тому що я відразу ж рушила вперед – до найкращих місць.

– Ваші крісла у хвості, – посміхнулася вона й показала цифру на квитку.

Ой! А я чомусь гадала, що ті, хто прийшов першим, займають місця в самому початку салону. Напевно, в літаках усе інакше. Відтак, ми пішли до третього з кінця ряду й почали вирішувати, де кому сісти.

– Твої звірятка сидітимуть поряд із тобою біля вікна, а я сяду біля проходу. Я правильно зрозуміла? – сміючись, перепитала Пенелопа.

– Рально, – підтвердила задоволена тітка і дзвінко цмокнула Пенелопу в щок.

Тепер у Пенелопи теж була така сама червона пляма на щоці, як і в білого ведмедя, тому що дорогою до аеропорту тітка жувала булочку з вишневим джемом.

– Сподіваюся, нас усе ж таки погодують, – заклопотано пробурмотіла Фло. – У мене сьогодні вранці шматок у горло не ліз. Сол приніс мені бутерброд із крабами. О шостій ранку він уже стояв під дверима, щоб попрощатися, – Фло щільніше затягнула пасок безпеки. – Завтра він летить у Кіто до бабусі й дідуся. Каже, що наступного року я теж маю туди полетіти.

На обличчі у Фло з'явився мрійливий вираз. Сол – її друг, і, звісно, вона скучатиме за ним так само, як і я за Алексом.

– Ну що, Кокадо? – запитав папай. Вони з мамою сиділи за нами. – Як почувашся перед першим польотом? Хвилюєшся?

Кокада – це мене папай так називає. Взагалі, бразильською це означає «кокосик», а папай любить кокоси так само, як і мене.

Я кивнула. Від хвилювання в роті в мене пересохло, і язик ледве ворухився.

Коли літак рушив, я вчепилася в руку Фло. Страшнувало було відриватися від землі. Але говорити я все одно не могла. І істи теж. Коли за півгодини стюардеса підійшла до нас зі сніданком, я віддала Фло свій бутерброд із сиром, а папаю – пиріжок. Випила лише склянку соку. Тільки перед самою посадкою я змогла вимовити:

– Сподіваюся, Алекс приїде вчасно.

Марно я сподівалася.

– Дивися, хто там! – вигукнула Фло, коли ми з мамою, Пенелопою і тіткою Лізбет увійшли до маленького кафе в паризькому аеропорту.

Папай застряг біля інформаційного бюро, щоб з'ясувати, звідки відлітатиме літак до Бразилії. Я простежила за пальцем Фло й побачила Паскаля, молодшого брата Алекса. Але поряд із ним стояв не Алекс, а висока жінка. На її дуже-дуже довгих ногах були червоні шкіряні чобітки на високих підборах і з халявами до колін. Потім на ній нічого особливого не було, а далі йшло все чорне: вузька спідниця, крихітний піджачок і величезні сонцезахисні окуляри.

Я ковтнула. Жінка тримала Паскаля за руку – виходить, це була мама Алекса. Паскаль помахав рукою, і жінка широко посміхнулася. Коли вони підійшли до нас, вона зняла свої темні окуляри. Я ковтнула ще раз. Мені були знайомі ці широко відкриті зелені очі з густими вигнутими віями. В Алекса були такі ж самі.

І тут я ковтнула втретє. Точніше, спробувала це зробити, але в горлі в мене раптом з'явився клубок.

Де ж Алекс?

Жінка простягнула мамі руку:

– Люсиль Шевальє. Я є мама Алекс, – вона співчутливо подивилася на мене. – Ти є Лола, уї? Мені душе шкода, але Алекс мати температура.

– О, – відповіла за мене мама. – Яка прикрість! Я Вікі Юнгхерц, мама Лоли. А це

Пенелопа, Фло та Лізбет.

Фло щось пробурмотіла, а Лізбет сховалася за спиною в Пенелопи. У тих випадках, коли моя тітка зіштовхується з незнайомою людиною, вона стає боязкою.

Паскаль витягнув із рота льодяник і простягнув його тітці.

– Будеш цукерку? – запитав він.

Тітка Лізбет похитала головою.

Я теж похитала головою. Але не через Паскаля, а через те, що говорила його маман. Її слова спочатку потрапили мені в живіт. Потім піднялися вгору – до голови. І там і засіли, вимагаючи негайних дій.

– Так, але... – пропищала я.

– Це все душе несподівано, – говорила тим часом маман Алекса. – Вранці він вітчував себе зле, я думала, це через хвилювання. Але за годин він мав уже душе високу температур. Навіть не зміг підвілься з постіль. Природно, хлопчик душе засмутитись. І попросив нас зустріти Лолу...

– Але я не хочу, щоб ви мене зустрічали! – вигукнула я. – Я хочу бачити Алекса! А ми можемо швиденько з'їздити до вас додому?

Маман Алекса похитала головою.

– До вашого рейсу душе мало часу, – відповіла вона.

– Тоді ми сядемо на наступний! – у розпачі я схопила маму за руку.

– Ах, мишко, – відповіла мама. – Літак – це тобі не поїзд. На наступний так просто сісти не можна.

– Але тоді... тоді... – у мене перед очима все попливло, долоні стали мокрими. Я не знала, що сказати, й замружилася щосили. Згадала Алекса, як він називав мене «мон шері» або «Лола Левиця», і зрозуміла, що не зможу сісти в літак, не побачивши його в Парижі.

«Будь ласка, – попросила я, до пуття не розуміючи, до кого звертаюся. – Будь ласка, нехай щось трапиться!»

Ну хоча б щось!

Просто зараз!

– Наш рейс... – пролунав голос у мене за спиною. – Наш рейс відкладається!

Я розплющила очі, обернулася й із відкритим ротом утупилася в папая.

– У них, бачте, технічні проблеми, – похмуро промовив він. – Якісь двері не зачиняються.

Ох, як у мене засвербіла голова! Так що там говорить папай?

Мама теж захвилювалася. Але зовсім інакше, ніж я. Так, немов усе це їй страшенно неприємно.

– Що ж тепер робити? – запитала вона.

– Чекати, – скрушно розвів руками папай. – Доведеться переночувати в Парижі. Авіакомпанія оплатить готель. Літак вилітає завтра о 12 : 15.

Я вчепилась у руку Фло й забула, що треба дихати.

Моя подруга посміхнулася й шепнула:

– Твоя бабуся часто говорить, що Господь деякі бажання виконує відразу.

Обличчя в папая витягнулося, а мама раптом посміхнулася.

– Ніч у Парижі, – мрійливо промовила вона.

– І з Алексом! – вихопилося в мене так голосно, що його маман злякано здригнулася.

– Фрау... мадам... е-е... мадам Шевальє! – від хвилювання я забула, як до неї звертатися. – Тепер у нас, здається, є час. Дуже-дуже багато часу!

– Точно, – погодився Паскаль. – І ми всі разом можемо поїхати до нас!

– Круто! – закричала моя тітка, визираючи з-за спини Пенелопи.

Маман Алекса знову здригнулася й почала смикати гудзик на своєму піджачку, а Паскаль схилив голову вбік і вп'явся у маман знизу вгору своїми величезними очима:

– Адже ти сама сказала, що сьогодні тобі не потрібно працювати цілий день!

Люсиль Шевальє вдягла сонячні окуляри.

Потім її густо нафарбовані губи здригнулися, і я встигла подумати, що коли з цих губ злетить «нон», я помру від горя.

3.

Несподіваний дзвінок на Рю де Бак

Помирати мені не довелося!

Маман Алекса сказала «уї» й попросила називати її Люсиль. Яскраво сяяло сонце, а ми мчали в елегантному чорному спортивному автомобілі передмістям Жермен-де-Пре. Ми – це мама, папай і я. Інші поїхали на таксі.

– Жермен-де-Пре – один із найчудовіших районів Парижа, – шепнула мама мені на вухо. Її розгубленість уже минула, і зараз вона була схожа на тітку Лізбет, коли та від захвату починає жбурлятися виноградом. Мама нахилилася вперед і щось сказала Люсиль. Обидві розсміялися. Ой! Мама, виявляється, говорить французькою мовою! От уже не знала. Натомість бразильську вона ледь-ледь розуміє, розмовляти папай навчив тільки мене.

Я закинула голову. Небо було сине-сине. Мое волосся пестив паризький вітер, і я почувалася справжньою кінозіркою. Або людиною, чие найбільше бажання щойно здійснилося. Люсиль мала рацію. Звісно, нам не вистачило б часу побачитися з Алексом, якби літак вилетів вчасно. До Рю де Бак ми добиралися майже годину.

Назву цієї вулиці я писала вже разів із сто – на конвертах із листами до Алекса. Але я навіть не уявляла, що вона така гарна. Раніше, коли я чула слова «Рю де Бак», мені ввижалося щось на кшталт вервечки сміттевих баків. Але тепер я точно знаю, що це чудова вулиця. Набагато краща, ніж знамениті Єлисейські Поля, якими я дефілювала у мріях зі своїми левами цієї пори, коли уявляла себе знаменитою приборкувачкою.

На Рю де Бак було багато маленьких крамничок. Одяг із оксамиту й шовку, прикраси з коштовними каменями й навіть опудала левів, які мені, якщо чесно, здалися жахливими, – там можна було купити все, що завгодно. Щоправда, для цього вам знадобилася б ціла купа грошей і маса часу. Грошей у мене в кишені не було, а час на паризькі магазини витратити зовсім не хотілося. Нехай цим займаються інші.

Мама хотіла купити деякі дрібнички, тому що наш багаж залишився в аеропорту. Паскаль хотів показати тітці Лізбет магазин із м'якими іграшками. Пенелопа та Фло хотіли їсти, а папай хотів зателефонувати до Бразилії, щоб повідомити тітці Мемі про затримку рейсу. Крім того, йому потрібно було взяти ключі в готелі. Він був розташований неподалік і, як сказала Люсиль, був маленьким, але симпатичним.

– Ми з Паскалем вас проведемо, – запропонувала вона, коли ми стояли перед дверима їхньої квартири. І підморгнула мені: – А ти здивуеш Алекса. Можу собі уявити, які в нього будуть очі!

Люсиль поклала мені в руку ключ.

– Тільки не підхопи якийсь вірус, – суворо сказав папай.

Фло підняла вгору великий палець і посміхнулася.

І ось нарешті я стояла перед цими дверима. Важкими лакованими дверима наприкінці довгого передпокою з до блиску відполірованим паркетом. На дверях красувалися срібні зірочки. Я тихенько відчинила замок, і голова моя страшенно засвербіла.

Алекс ніяких «очей» не зробив. Він спав.

Щоб добратися до його ліжка, мені дове-

лося перелазити через купи одягу, шкільних зошитів і компакт-дисків, що були безладно розкидані на підлозі. На стіні висів величезний плакат із зображеннями планет, а на столику поряд із ліжком стояла фотографія в рамці. Моя фотографія!

Я почухала голову відразу обома руками.

А потім обережно сіла на краечок ліжка й почала дивитися на свого друга.

Алекс спав на боці.

Обличчя в нього палало, темно-русяве волосся прилипло до лоба. Я поклала долоню на його чоло: воно було дуже гарячим.

– Лоло, – пробурмотів він, не розплющуючи очей.

Я ледве не розридалася.

– Я тут, – прошепотіла я й узяла Алекса за руку. – Подивися на мене.

Вії в нього здригнулися. Повільно, начебто через силу, він розплющив очі.

– Ну? – сказала я. – Ти радий?

На губах у нього з'явилася блаженна посмішка. Він повторив мое ім'я й знову заплющив очі. Витяг свою руку з моєї й перевернувся на другий бік. Пролунало французьке хрюпіння, і я подумала, що так далі не можна.

– Агов! – гукнула я й почала трусити свого друга за плече. – Ти що, хочеш бачити мене тільки уві сні? Я тут, насправді тут!

Алекс обернувся й так здивовано втупився в мене, немовби я була великоднім зайцем і Санта Клаусом в одній особі. Його очі блищали, і я ніяк не могла зрозуміти, це від температури, від страху чи від радості.

Алекс сів, і одразу пролунав дзвінок у двері.

– Що... – він ніяк не міг отямитися. – Я... Лола? Але я думав... що ти в аеропорту!

– Я там і була, – посміхнулася я.

Я б сказала ще щось, але тут у двері знову подзвонили. І ще раз.

От нетерплячі! Алекс знесилено звалився на подушку, а я зітхнула й пішла відчиняти. Могли б залишити нам і побільше часу.

Але це були не наші.

За дверима стояла дівчинка. У неї було темно-русяве блискуче волосся й симпатичне обличчя з дрібненьким ластовинням на носі. У руці в неї була книга.

Ми мовчки дивилися одна на одну. Потім дівчинка щось запитала. Пролунало це так:

– Александр, етілья?

Напевно, вона хотіла дізнатися, чи вдома Алекс. Але перш ніж відповісти, мені потрібно було дещо з'ясувати.

– Ти Марі-Лу? – сердито запитала я.

На випадок, якщо вона не зрозуміла, я тицьнула її в груди й повільно та чітко вимовила:

– Марі-Лу? Ти?

Дівчинка кивнула. Вона подивилася на мене знизу вгору і звела брову. Я остаточно розсердилася. Звісно, я знала про Марі-Лу. Вона допомагала Алексу з математикою і кілька разів позичала йому свій телефон. Але тоді я ще не знала, як виглядає його репетитор. Про себе я називала її коровою Лу і уявляла, що в неї постійно закладений ніс. Вона мені здавалася настільки смішною, що ревнувати до неї було просто нерозумно. Але зараз я мала справу не з фантазіями. Марі-Лу спробувала пройти повз мене до кімнати, і мої ревності вибухнули, як повітряна кулька.

– Слухай мене уважно, Марі-Лу! – прошипіла я, заступаючи їй шлях. Указавши на себе, я промовила: – Я Лола Фелозо. Алекс – мон шері! Це зрозуміло? Сьогодні Алекс хворіє! Ніякого етілья! Ніякої математики! Оревуар!

Здається, «оревуар» – це «до побачення». Але я не була впевнена. Краще б, звісно, я сказала «прощай».

Марі-Лу зморщила ніс. Нежиті в неї ніякої не було. А очі в неї були, як у Бембі, – великі й блакитні. І дивилися вони на мене глузливо.

Я захлопнула двері й повернулася до кімнати Алекса.

Мій друг знову спав.

4.

Удвох із Алексом і слова з крилами

– Допомогти тобі могла й ось ця, – заявила я, тицьнувши пальцем у фотографію дівчинки, котра мала ніс картоплею й таке жирне волосся, начебто в ньому смажили рибу.

Ми з Алексом сиділи на ліжку й розглядали його шкільний альбом. Мій друг уже остаточно покинувся. Настільки, що штурхонув мене в бік.

– Облиш, Лоло! Тільки уяви: а якби ти сама так виглядала?

Я стиснула зуби. Я знала, що настав час зупинитися, але нічого не могла з собою вдіяти.

– Марі-Лу обов'язково було до тебе приходити? – буркнула я. – З якого б це дива вона сюди припхалася, якщо в тебе температура?

– Але ж вона не знала, – захищався Алекс. – Нам обов'язково зараз сваритися?

Я промимрила щось невиразне.

– Ти всі канікули з нею займатимешся?

– Маман на цьому наполягала, – пробурмотів Алекс, – але я захворів...

Будемо сподіватися, що на тому справа й закінчиться, подумала я, і мені відразу ж стало соромно за власні думки.

– Виходить, ви нічого не плануєте на канікули? – запитала я. – Ніяких поїздок?

Алекс знизав плечима.

На нього було шкода дивитися. Коли я температуру, мама називає мене бідним маленьким смаженим курчатком. Тепер зрозуміло, чому. Алекс виглядав найсправжнісіньким півником гриль.

– Тато приїде в Париж тільки післязавтра, – сказав він. – Йому потрібно обійти кілька ресторанів, а на вихідні він збирався відвезти мене й Паскаля на море. Якщо, звісно, маман дозволить.

– Що значить – дозволить? – обурилася я. – Джефф – твій батько! Хіба він сам не може вирішити, везти своїх синів до моря чи ні?

Алекс провів пальцем уздовж зображеного на ковдрі Місяця.

– Маман отримала за судом право опіки над нами. Тому батько зобов'язаний щоразу питати в неї дозволу. І якщо вона захоче помститися, то не дозволить йому з нами бачитися.

– Помститися? – я надзвичайно здивувалася. – За віщо?

– За те, що він нас покинув, – Алекс виглядав остаточно пригнобленим. – Коли батьки розлучилися, я саме пішов у перший клас. Маман із татом так посварилися, що він просто зібрав свої речі й пішов. Все це було дуже прикро.

Я прикусила губу. Я знаю Алекса майже рік, чому ж він раніше про це не розповідав? Напевно, тому що я не запитувала. Адже ми так рідко бачимося!

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=44901735&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

